

ke znění zákona, který nikterak nerozeznává, zcela nerozhodným, z jakého důvodu se dělení to teprve za platnosti zákona záborového provádělo a tedy také, stalo-li se tak, jak tvrdí stížnost, následkem vis major.

Nedal-li k dělení tomu stpů svého svolení, nutno od tohoto rozdělení abstrahovati a posuzovati poměry právní dle onoho stavu, jaké tu byly v den, kdy zákon záborový vešel v účinnost, t. j. v den 24. dubna 1919.

V den tento však tvořila usedlost ona jen součást pozůstalostního jmění jako celku napadlého společně v š e m zúčastněným spoludědicům a byla tudíž jako taková podrobena s ostatním jměním po Janu P. předpisu § 2 zák. i předpisům o převzetí statků zabraných.

Jeví se tudíž stížnost bezdůvodnou.

Č. 2723.

Nemocenské pojišťování — Administrativní řízení: Ministr soc. péče nemůže povinnost jemu uloženou v čl. XXI zákona z 15. května 1919 č. 268 Sb., aby odňal zapsaným pokladnám pomocným osvědčení podle § 7, odst. 2. zákona ze 16. července 1892 č. 202 ř. z., přenést na stolice nižší.

(Nález ze dne 3. října 1923 č. 16285.)

V ě c: Živnostenská nemocenská pokladna ve Vrchlabí (adv. Dr. Rob. Plech z Vrchlabí) proti okresní správě politické ve Vrchlabí stran odnětí osvědčení dle § 7 odst. 2 zák. o zaps. pokladnách pomocných.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Na oznámení okr. nem. pokladny ve Vrchlabí z 10. dubna 1922 vydala osp ve V. živnostenské nemocenské pokladně ve V., zapsané pokladně pomocné, výměr ze 27. června 1922 tohoto obsahu:

»Min. soc. péče vykonávajíc rozkaz jemu uložený v čl. XXI. zákona z 15. května 1919 č. 268 Sb. odňalo výnosem z 12. září 1919 č. 21788 všem zapsaným pokladnám pomocným, pokud neměly dne 31. prosince 1918 aspoň 1000 členů, osvědčení uvedené v § 7, odst. 2 zákona ze 16. července 1892 č. 202 ř. z. Ježto živnostenská nemocenská pokladna ve V. měla rozhodujícího dne pouze asi 700 členů, vztahuje se toto opatření i na tuto pokladnu. O tom se pokladna vyrozumívá s tím, že proti tomuto opatření min. soc. péče není opravného prostředku. Nejpozději 1. srpna 1922 má pokladna zastaviti svoji činnost pojišťovací a začítí s likvidací včas, aby byla tato do konce července dokončena. Ohledně likvidace poukazuje se na ustanovení čl. XXIV zákona z 15. května 1919 č. 268 Sb. O provedení likvidace jest podati zprávu.«

O stížnosti živnostenskou nem. pokladnou ve V. proti tomuto výměru podané uvážil nss toto:

Výnosem v nař. rozhodnutí citovaným ministr sociální péče podle čl. XXI zákona z 15. května 1919 č. 268 Sb. vyslovil mimo jiné, že odnímá dnem 1. října 1919 osvědčení uvedené v § 7, odst. 2. zákona ze 16. července 1892 č. 202 ř. z.

a) zapsaným pokladnám pomocným, které přijímajíce za členy pouze pojištěnce podrobené pojištění podle zákona ze 16. prosince 1906

č. 1. ř. z. na rok 1907 a pojištěnce, kteří nepodléhají pensijnímu pojištění pouze proto, že nedosáhli věku ustanoveného v § 1 uved. zákona, neměly dne 31. prosince 1918 aspoň 400 členů,

b) všem ostatním zapsaným pokladnám pomocným, pokud pokladny ty neměly dne 31. prosince 1918 aspoň 1000 členů.

Zároveň uložil ministr všem zemským a okresním správám politickým, aby všechna vyřízení byla intimována těm kterým pokladnám s podotknutím, že jde o výnos ministra soc. péče, proti němuž není dalšího odvolání.

Tím ministr soc. péče uložil podřízeným úřadům, aby za něho a jeho jménem provedly subsumpci konkrétní skutkové podstaty pod normu čl. XXI cit. zákona, pokud se týče aplikovaly generální opatření ve shora uvedeném výnosu obsažené na konkrétní případy.

Osp ve V. nař. výměrem funkci řečeným výnosem ministra soc. péče jemu uloženou stran stěžující si pokladny vykonala.

Výměr jí vydaný podle svého znění osobuje si právní účinek jako rozhodnutí vydané min. soc. péče, ačkoliv materiálně obsahuje subsumpci zjištěné skutkové podstaty pod zákonnou normu, kterou provedlo nikoliv ministerstvo, nýbrž osp sama.

Poněvadž ministerstvo není oprávněno přenášeti výkon kompetence jemu po zákonu příslušející na úřady jiné a tudíž opatření ministra soc. péče ve shora citovaném výnosu obsažené a ukládající osp-ým, aby za ministerstvo a jeho jménem v konkrétních případech rozhodovaly, nemůže mít právního účinku, odporuje nař. výměr, který podle svého věcného obsahu jest rozhodnutím osp-é, avšak vydaným za ministerstvo, zákonu a bylo jej proto podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 2724.

Školství: O podmínkách zrušení veř. školy obecné podle § 9 zák. č. 189/1919.

(Nález ze dne 4. října 1923 č. 16236.)

Věc: Místní školní rada v Ž. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o zrušení veřejné školy obecné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Předseda zškr-y v Brně nařídil výnosem z 30. listopadu 1921, požádav předem místní školní činitele o vyjádření, na základě § 9 zákona z 3. dubna 1919 č. 189 Sb., pozměněného a doplněného zákonem z 9. dubna 1920 č. 295 Sb., zrušení jednotřídní školy obecné s německým jazykem vyučovacím v Ž. a odůvodnil opatření toto zcela nepatrným počtem dětí návštěvou školy povinných.

Odvolání místní škol. rady zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím jako neodůvodněné, ježto v daném případě nepřekročil předseda zškr-y meze oprávnění dané § 9 zákona z 3. dubna 1919 č. 189 Sb. pozměněného a doplněného zákonem z 9. dubna 1920 č. 295 Sb.

O stížnosti vytýkající nezákonnost a vadu řízení uvažoval nss takto:

Podle první věty § 9 zákona z 3. dubna 1919 č. 189 Sb., která v tomto směru zákonem z 9. dubna 1920 č. 295 Sb. změněna nebyla, má předseda zškr-y právo zrušiti školu národní, ať byla zřízena podle tohoto